

Mara Teper

MAŠČEVANJE

Kot izobčence ste nas izgnali
od pastirskih ognjišč tiste dežele,
kjer smo si ob ognju grela roke
in v žerjavici pekli kostanje,
kakor pse ste nas izgnali
pod nebo brez zvezd,
v mrzlo brezimnost beline.

Nismo jokali.

Ne maramo vaših drobtin.

Naših umazanih ran vas je strah
in naših oči

- votlih in praznih,
ki vas gledajo iz teme
- strašne kot smrt.

S kamni te vaše dežele
vam bomo razbili glave
in z vašim ognjem požgali domove
in zavalili skale na vaše grobove,
kjer vas čakajo naše oči

- votle in prazne,
ker ste pred tisoč leti
ugasili v njih luč.

DEŽ

Dež,
kot bi hotel izprati
sramoto preteklih dni,
dež,
kot bi hotel izmiti
vso kri iz rdečih zastav
in zbrisati sledove
škomjev in katjuš,
dež,
kot bi hotel razgnati
meglo in žalost
in ubiti laž
v dušah ljudi.
Dež,
kot pesem ubogih,
kot lačne oči milijonov...

dež, dež,
kot rekviem svobodi,
kot miserere mrličem,
kot pesem zaprtih poti ...
dež, dež, dež ...

.....
kot aleluja svobodi,
.....

ko bo iz rdečih zastav in z žrtvenikov izpral
vso kri ...

dež
v umiranju poletne noči.

ZAZNAMOVANA ZA VEČNO

Na mojem čelu je pečat Evinoga greha
posvečena voda ga ni mogla izprati
in duhovnikove besede niso ubile
globine pekla v moji duši.

Krila si mi dal
in me z dolgo verigo
priklenil na zemljo,
kjer miši in podgane
glodajo razbite lobanje
brodolomcev sanj.

Zmlela bom člene tvoje verige
ubila bom sužnost smrti.

Zmlela?

Ubila?

Prečvrsti so tvoji okovi,
nemočna bom padla
in s treskom razbila
glavo na skalah,
golazen bo žrla moje možgane in
krila bodo splahnela
v prazno brezkončnost Niča.

V Nič?

V neskončnost?

Z a v e č n o ? !